

100 שושנים למאיר

דרך ארוכה עשה מאיר עד הגיעו לכאן,
תחילתה בבגדד והמשכה ברמת-גן.
נולד ב-ו' תמוז באחד מימי הקיץ הלוהטים,
בשנת 1904 ראשיתה של המאה העשרים.
מאז התפתלה הדרך, חצתה ימים ויבשות,
עד שהגיע האיש לגיל, שבו נאספות שלש ספרות.

כשהיה מאיר בן ארבעה חדשים, הושיבו סבא דוד על ברכיו ופנה למשפחה ולקהילה:
"אמנם לגיל תשעים וארבע הגעתי אך משאת חיי היא לעשות עלייה!"
נטל האיש מקוש, סבון, סידור וטלית על הכתפיים,
העמיס את משפחתו על גמלים ויאללה לירושליים.
גם תכריכים סבא לא שכח
למקרה שהמשימה לא לגמרי תצלח.

בראש פסע הגמל ועליו ישב הסב
ושלש מאות מאנשי הקהילה צעדו אחריו.
ניטלטלו בדרך חדשים עד הגיעם לבירות שבלבנון
משם באניה ליפו וקדימה על פרידות לירושליים-היעד האחרון.

בין סמטאות העיר העתיקה קבע הסב את מושבו
אך לא חלפו חדשים רבים וסבא דוד הלך לעולמו.
כיום בשכונת הבוכרים עלינו לספר ולהגיד
עומד לזכרו בית הכנסת "שושנים לדוד".

הילד מאיר לומד בחדר עם מורה קפדן חשוק שיניים
שנהג להענישו בכריעה על ברכיו ובמכות בכפות הרגליים.
בתום הלימודים מצא הילד למכאוביו ניחומים-
אהב לשחק בגולות ולהעיף טיירות למרומים.

פעם קרה שמאיר התגלגל מתחת לפרסות סוס דוהר וכולם חשבו שנגמר,
אך הוא יצא ללא פגע כאילו לא קרה דבר.
פעם אחרת נפל מן המדרגות, נחבל קשות והכאב היה עצום,
אך מאיר קם, הזדקף ואמר "לא קרה כלום".

הימים ימים קשים, וכסף לא היה
כדי לממן את לימודיו עבד מאיר במאפיייה.
את הכשרתו בהוראה קיבל בסמינר למורים
ושם גם פגש את חנה, אשתו לימים.

בימי שישי היה מגיע מאיר לבית ההורים בשערי פינה באופן קבוע
ומפריש ממשכורתו הצנועה-שיהיה אוכל לסוף השבוע.
לעת ערב היה יוצא ואל הרחוב הסמוך עובר
פגש לשיחת רעים עם עגנון, כן, ההוא הסופר!

ב 1926 התחתן מאיר עם חנה אותה הכיר במסגרת לימודיו
והשניים נסעו לבגדד כמורים שליחים יחדיו.
חזרו לארץ ונשלחו שוב לטנג'יר,
ושם במרוקו נולדה מלכה הקטנה לזוג הצעיר.

כששבו לארץ, אמא ומלכה, התיישבו בזכרון יעקב
ומאיר שלימד בבנימינה, נשאר שם כי את תלמידיו מאן לעזוב.
הימים ימי מאורעות ובארץ הורגש חוסר בטחון
אך מזוטות שכאלו מאיר לא נרתע וצעד כל שבת מבנימינה לזכרון.

תנאי הלימוד במושבה סבלו מחסר וקשיים
ואת מקום הכסאות תפסו ארגזי תנובה הפוכים.
כשהחל המורה מלמד נוכח שתלמידיו מפקקים
ותוך רגע קט הבין, כי הוא מרביץ תורה בפני תלמידים מנמנמים.
למחרת, עם עלות השחר, השכים המורה החרוץ, יצא לשדה והבין;
תלמידיו קמו כל בוקר, טרם אור ראשון, לקטיף היסמין.
אך למרות הקשיים, אפילו אריה, אותו תלמיד שלא הצליח להשאר פיכח,
הצטיין בחילוק, לשביעות רצונו של המפקח.

ועוד מאותם ימי בנימינה העליזים
לא נשכח להזכיר את סיפור הסירפדים.
בחצר בבנימינה גידל מאיר סירפדים ירוקי סבר
אותם טיפח כאילו היו תלמידים פרועי סדר.
יום אחד חלה דודנו ולא נמצא למחלתו מזור ומרפא.
נשכב על סרפדיו, נטל ספר על יוון וקם בריא אך עקוץ ללא עזרת רופא!

ושם בחדרו בין סרפדים, תלמידים ומושבת הברון,
הצליח לסיים בהצטיינות לימודי התכתבות עם אוניברסיטת סורבון.
עוד קודם לכן, ב-1924 עלתה קבוצת תלמידים מרומניה עם קושי בלימודים.
והמורה, יוצא עירק, הביאם לדרגת סטודנטים מצטיינים.
יכולת חשיבתו ידועה, אך גם כישרון לא מבוטל ברגליו הוא החביא.
הידעתם שהדוד הרוחני הזה, היה קפטן קבוצת כדורגל בשם "הצב"?

לא איש שיחה היה מאיר, אלא אדם של עבודה מעשית.
בנוסף לדיבורים, קנה את ליבם של תלמידיו במוסיקה קלסית.
וכאן המקום לציין, שמכל מעדיף האיש שברקע תתנגן,
יצירה של המלחין לודוויג ואן בטהובן.

לא נוכל להמשיך אם לא נחשוף סוד אחד או שניים שאינם גלויים
ואי-שם בעברו הם עדיין חבויים.
האם שמעתם, שמאיר למד בהיותו באבן יהודה, לנגן בפסנתר,
כדי שיוכל לנהל מקהלה של עשרים איש ויותר?

הוא לא רק מנגן, זה לא כל מה שהאיש יכול, בנוסף הוא גם לצייר יודע, בעזרת פלטה גירים ומכחול. עוד בהיותו תלמיד באליאנס התגלה כשרונו, ואף הציעו לו ללמוד שנתיים בפריס, רחוק מארצו.

מורנו הצעיר לא הסתפק בהקניית עברית, הסטוריה וחקלאות והוא מחליט להרחיב ידיעותיו עם נטייה לעבר האומנות. ארז את צקלונ, שם שתי לירות אחרונות בארנקו ושט באניה שז לונג (כסא נוח) ישר למולדת של דה-ווינצי ואנגלו. לא עברו ימים רבים והאיש הפך למומחה לתרבות ארץ המגף והיה מוכן ללוות ולהדריך את כל מי שלהבין באומנות שאף.

ובשנות ה-30 יצאו מאיר, דוד וחברתו לאיטליה לפלורנס ומאיר מוליכם בין יצירות האומנות הרבות ומעלן על נס.

כך שוטטו השלשה עדהגיעם לפיאצה בה ניצב פסל דוד מתולתל הראש ושם החליטו להפרד ולהפגש שנית כעבור שעתים שלוש. הלך דוד באשר הלך ונעלם מן העין בין סימטה לפיצריה, ומאיר מדריכנו עלה להשקיף מארמון פאלאצו-סיניוריה. לפתע קלטו עיניו את אחיו דוד משוטט בפיאצה שלוב ידיים עם חברתו ודודנו קרא בקול גדול: "דוד דוד" וכולם חשבו שאבוי, כנראה, נשתבשה עליו דעתו! כי עד אז לא נשמע ברחובות העיר, שאזרח או תייר, זקן או צעיר, יקרא בקול לפסלו של המלך החביב ועוד יחשוב שהפסל הוא פסלו של אחיו...

על איטליה חלם ואת יוון העריץ ואין אבן או פסל עליהם פסח או החמיץ. חקר, תעד וכתב על כל פיסה של מבנה או חרס ואת הכל ארז באנציקלופדיה עבת כרס. כתיבת האנציקלופדיה ארכה ימים רבים כשמאיר אורחנו בורר מילים והופכם למשפטים. עוד רעיון, עוד תיקון ושוב מחיקה, כשהכל נדפס במכונת כתיבה מסוג "אריקה".

סיום האנציקלופדיה מסמל יותר מכל את תהפוכות חייו, כי בדפים האחרונים שינה את הדפסת הכתב. לא עוד "אריקה" מכונה ישנה ורועדת כי אם צג מחשב ועבודת מקלדת.

הידע הרב שצבר בכתב או בעל פה השאיר את כולנו "הדיוטות" פעורי פה. מאיר אהב ללמד, אך לא תמיד עם סבלנות לאחרים ולא אחת שמעו אותו טוען, שכולם "חמורים".

לא הסתפק האיש ברומא ואף לא באתונה העיר והחליט להרחיב השכלתו בכל זמן ומחיר. למרות עלייתו של היטלר לשלטון והיות אירופה אחוזת בהלה, קם דודנו ונסע לגרמניה- לסגור עוד חור בהשכלה.

עברו ימים ומאיר החליט להקדים ולפרוש, וכבר התבונן קדימה בשקיקה. נטל את הצקלון, את רעיתו חיה ופניו לאמריקה הרחוקה. רק חזר וכבר אירופה נשפה בעורפו העיקש והפעם נסע לבדו, כך הוא בקש.

שוטט באירופה, לן ברכבות
אך לאשתו בבית לא שלח סימן או אות.
כששב מנדודיו ונשאל ע"י רעיתו הדאגה "למה לא כתבת לי בעלי?"
ענה בקוצר רוח: "עזבי, מה כבר יכול לקרות לי?"

דודנו מאיר מרובה השנים, גר כאמור ברחוב בועז ברמת גן
וזה כמובן ידוע לכל מיודעיו זקן או קטן.
אך לא לכולם ידוע, ששם באחד מעמודי האמנה של הבנין,
טמון לו בעצב יהלום נוצץ וקטן.
ומעשה שהיה כך היה
זה מחזיר אותנו לימים של חיה הרעיה:
ביום בו יצקו את עמודי הבית במרץ ובאון,
התכופה האישה לבדוק את פשר השאון.
כשעשתה כן, נשרה מאצבעה טבעת היהלום, הישר פנימה למצולות הבטון.

זה האיש ששיבה בשערו ושנים על כתפיו,
אך צעירים ומבוגרים שותים בצמא את דבריו.
הוא מלא כרימון ושפתו רהוטה
ועד היום ניצבים אנו לפניו, כתלמידים בכיתה.

חגים ושמחות אנחנו מבליים כולנו יחדיו
ואין להעלות על הדעת ארוע בלעדיו.
רק לראותו יושב בליל הסדר, בראש השולחן בין יין למצות,
הטף שואל בחן רב את ארבעת הקושייות,
הוא מספר ביציאת מצריים, מסביר ומפרש כל סוגיה
והקהל פוזל בהסתר לעבר הצלחת הקרבה.

בנקודה זו הרשו לי נימה אישית קטנה
שתוכיח שמאיר הוא אדם רגיש וחד אבחנה;
באותן הזדמנויות בהן הוא מגיע לארוחה או מסיבה,
יושב הוא בינינו ועיניו תרות את הסביבה:
מאיר מבחין בי מגישה, מסירה, שוטפת ומייבשת ואצה כמו רוח,
ורק הוא היחיד שפונה אלי ואומר "שבי קצת, גם לך מגיע לנוח".

היום מרבה מאיר לשבת ברחוב בועז שש,
נהנה מזכרונות העבר ומכל מה שיש.
שמונה שעות ביום(!) מקדיש לקריאה, לתרגול המוח,
אך בשעה שבע בדיוק, צופה הוא, כאחד האדם, ב "צעירים חסרי מנוח"!

דודנו היקר, אנחנו יושבים כאן כולנו בזה המקום,
אך לולא מלכה בתך, לא היינו זוכים לכבוד זה היום.
בזכות מרצה ודבקותה, אהבתה ותמיכתה,
אנו נפגשים פה לחגוג את 100 שנות הולדתך.
ועל כך, תודה לך מלכה וברכה,
אריכות ימים והרבה הרבה שמחה.

זה האיש עם סיפור חיים מרתק, שהוא רק גל בים גדול
וכמובן שלא נוכל לספר ולהקיף את הכל.
אז מאיר היקר שלנו, היה לנו בריא, מאיר עיניים ומאריך שנים
ותן לי את העוגג להפגש אתך בעתיד, עם הרבה חרוזים נוספים.

אך רק רגע, טרם סיימנו, יש לנו עוד עניין שנשאר מאחור,
שאותו חייבים בכל מחיר לסגור.

לידיעתכם:

המשטרה הצבאית, משטרת הגבולות וקצין העיר,

מחפשים עד עצם היום הזה את החייל עזרא מאיר.

כי החייל עזרא, קיבל עם גיוסו, נעליים צבאיות עם האות "צ" מוטבעת בחיקו,

אך ביום השחרור, השיב זוג נעליים אזרחיות ללא ה "צ" בתוכן!

אז אנא ממך, דודנו העריק, התייצב נא מחר בבקום, עם אור ראשון,

השב את ה "צ" לנעליים והסר מכולנו את החרפה והקלון.

מזל טוב!

אוהבים

נורית

וכל משפחת עזרא

19/06/2004